

LA FARGA

REVISTA DE SALT

Salt
Temes d'avui

Parlem-ne

Voldria començar demanant al Consell de Redacció que fessin una FARGA especial dedicada a les instal·lacions esportives a Salt.

Per la meua part us parlaré de les instal·lacions per a la pràctica del BÀSQUET.

Pavelló esportiu:

Pista de joc: parquet de "menjador" en estat lamentable. Ratlles parcialment borrades. Falta de neteja evident.

Sostre: degoters en augment.

Il·luminació: suficient, però massa groga.

Accessos i aparcament: suficients però plens de fang i sots que es fa palès a la polseguera de la pista.

Pista exterior zona esportiva:

Malaguanyats calés emprats a reparar-la.

Pista de joc: ideal per a la pràctica del patinatge, sigui amb rodes, sobre gel o amb aigua. Ratlles totalment esborrades. "Aros" obsolets. Totalment impracticable per al Bàsquet pel perill que comporta.

Sostre: no existeix (projecte per al 2.000).

Il·luminació: dolenta.

Accessos o lloc per estar a "l'aguait" del joc: empastifats i enfangats fins a dalt de tot.

Amb aquestes instal·lacions hi compten dotze equips de 12 jugadors/es que hi entrenen tres vegades a la setmana, a més dels partits de competició.

També es poden comptar 144 famílies de Salt que paguen impostos per tenir unes instal·lacions públiques com calen.

O així; un bon nombre d'aficionats al Bàsquet que cada diumenge passen per aquestes instal·lacions.

O així; moltes persones de les nostres comarques que vénen a visitar les nostres instal·lacions.

O així; molts nois i noies de les nostres comarques que vénen a patir de les nostres instal·lacions.

Pere Canadell
Soci 190

Migdia, 1 - Tel. 20 04 29 Major de Salt, 268 - Tel. 24 33 04
17002 GIRONA 17190 SALT

Si l'equació: a+lladres+policies donés resultats positius, hauríem descobert la quadratura del cercle. Teòricament potser és certa, a la pràctica falla. Fa massa anys que dura aquest binomi i els resultats estan a la vista: Negatius.

En les relacions humanes i més en un estat de dret, més que la ciència el que cal és aplicar el proïsme; com volem evitar el delictes si cada dia hi ha més atur i més incitació al consum? Que tothom no roba per menjar? ja ho sabem, però la marginació pot començar, molt sovint, per la falta de feina, i per tant, de recursos, i a partir d'aquí comença la bola de neu.

Ara mateix, a Salt, segons llegia en un diari, es reclama més policia. No ho sé, potser és la manera més fàcil de pensar que resoldrem el problema sense aturar-nos a pensar per què augmenta la delinqüència. El que sí és clar, i això està demostrat sense necessitat d'estadístiques ni patir-ne les conseqüències, és que la policia no evita la delinqüència, si de cas, com a màxim, pot reprimir-la, però ja m'explicareu a mi, quin resultat pràctic se'n treu de la repressió, si no és l'esperit de venjança.

Sempre he pensat que obtindríem millors resultats amb un educador de carrer i una estructura social responsable que no pas amb 10 policies i noves presons, i segurament que si féssim números hi sortiríem guanyant. Com puc demostrar-ho?, de cap manera. Si els polítics que manen la cosa pública no ho entenen així, els seus motius tindran, dic els seus motius i no els del conjunt de la societat. Què dius ara! Si no ho fan bé, a les pròximes eleccions en votes uns altres. És veritat, sóc un il·lús.

Permeteu-me, encara que amb tota la meua bona fe i potser amb l'orgull dels inconscients, donar una altra opinió personal que transformo en pregunta: Per què policia estatal i no mossos d'esquadra? Perquè potser aquests últims, com la policia municipal, no tenen poder judicial? Aquí es demostra clarament on arriben les claudicacions i repeteixo, no m'expliqueu que cada 4 anys hi han eleccions. Je het dit que era un il·lús.

Salt té experiència en la lluita per la independència i la democràcia, quin sentit té ara pidolar forces d'ocupació?

R. Torramadé

El vostre estanc

ANY XIV/Núm. 128
 Febrer 1992
 PORTADA/ Salt temes d'avui
 Lluís Mateu.

LA FARGA/Revista de Salt.
 EDITA/Casal de Jubilat de Salt.
 DIRECCIÓ/Josep Cristòfol i Darné.
 COORDINACIÓ/M.ª Helena Romagós
 CONSELL DE REDACCIÓ/Josep Cristòfol i Darné, Guillem Terribas i Roca, Lluís Mateu i Riera, Joan Boada i Reig, Jaume Bosch i Termes, Martí Fita i Casals, Eva Escuin i Dilmé, Miquel Àngel Ferrés i Fluvià, Agapit Alonso i Pont, Sebastià Parra i Nuño, Alicia Vila i Xavier Alberch i Fugueras.
 COL.LABORACIÓ HABITUAL/Antoni Brugués, Pitu Geli, Josep Guardiola, Maria Mercè Sánchez, Pili Fernández, Biblioteca Municipal Jaume Ministral i Masià i Josep Boó.
 COLLABORADORS EN AQUEST NÚMERO/Jaume Bosch, Martí Fita, Agapit Alonso i Pont, Pere Canadell, R. Torramadé,
 COMPAGINACIÓ/Xarli Terribas i Roca.
 CORRECCIÓ I ESTIL/Toni Rusalleda.
 FOTOGRAFIA/Martí Artalejo i Jaume Ollé.
 DISTRIBUCIÓ/Pitu Geli
 ADMINISTRACIÓ/Joaquim Boada i Reig
 TIRADA/1.600 exemplars.
 REDACCIÓ/Passatge Verdaguier, 1
 Tels. 23 04 98 - 23 85 78
 IMPRESSIÓ/Impremta Pagès, S.A.
 C/. Eixampla, 8 - Tel. 42 01 07 - Anglès
 DIPÒSIT LEGAL/GI-356-79
 SUBSCRIPCIÓ ANUAL/1.200 ptes.

LA FARGA NO SE SOLIDARITZA NECESÀRIAMENT AMB LES OPINIONS EXPRESADES AMB ELS SEUS ARTICLES SIGNATS I QUE PUBLIQUEM INTEGRAMENT RESPECTANT L'OPINIÓ DEL SEU AUTOR.

LA FARGA AUTORITZA LA REPRODUCCIÓ DELS ARTICLES, SEMPRE I QUAN S'INDIQUI CLARAMENT LA SEVA PROCEDÈNCIA.

PREMI TRES DE MARÇ DEL 1989

EDITORIAL

Algèria: un futur imperfecte

Ja fa molts dies que els mitjans de comunicació segueixen l'actualitat d'aquest país magrebí, amb el distanciament del que succeeix més aviat lluny i en una societat prou diferent a la nostra.

El país governat des de la seva independència per l'FLN (Front d'Alliberament Nacional), havia vist els darrers anys empitjorar la seva situació social i econòmica; mentre els esforços modernitzadors s'esmoreien per l'inèrcia burocratitzadora del partit en el poder.

Més recentment, semblava obrir-se una escaleta democratitzadora en aquest país. Unes primeres eleccions municipals, el juny del 1990, ja havien donat la victòria al FIS (Front Islàmic de Salvació), una formació política amb postulats propers a l'integrisme iraní. La primera volta de les eleccions legislatives, el 26 de desembre passat, a part de suposar un càstic als partits "clàssics" (FLN i FFS), van donar una altra victòria a les forces integristes.

La reacció del poder ha estat treure els tancs al carrer per impedir el desenvolupament normal del procés electoral, amb el raonament que s'ha fet per salvar una democràcia que s'hauria perdut per la intenció del FIS de crear un estat islàmic.

Aquest conflicte ha estat vergonyosament ignorat per les democràcies occidentals (i especialment per la seva antiga metròpoli), per allò que, malgrat ser un procediment il·legal, aquest cop de mà atura un perill real a les portes de l'Europa comunitària.

No cal enganyar-se: difícilment es podrà construir i molt menys "salvar" una democràcia utilitzant procediments tan antidemocràtics com és anar contra la voluntat majoritària del poble, tot i que aquesta porti a un futur imperfecte.

SUMARI

CARTES A LA FARGA	TEVA/MEVA
Parlem-ne.....2	Nora Mateu , una miss saltenca.....12-13
EDITORIAL	TEMES D'AVUI
Algèria: un futur imperfecte.....3	El vial oest.....14-15
EL PETIT ESPORT	La vida del monestir.....16-17
Eva i Gerard5	El monestir de Sta. Maria de Cadins.....18
D'ACÍ D'ALLÀ	El comerç.....19
La democràcia K.O.?.....6-7	Cotxes i vies del 92.....20-21
LA CAPSA DE VIDRE	CAGAFERRO
L'esombra de Salt.....7	L'acudit foll.....23
CRÒNICA-RECULL	CAP I POTA
Notícies vàries.....8	La plaçeta de l'Estació d'Olot.....23
IMATGES	COPSAI AL VENT
Retornar a la vida.....8	Relat d'una experimentació.....23
EL DIAMANT DE LA PLAÇA	
Via Crucis del drogaaddicte.....10-11	

Eva i Gerard

Eva i Gerard són dos germans de Salt que han destacat en el món del bàsquet del nostre poble. Ja fa un temps van fer un pas endavant i destaquen en categories superiors, tot i no oblidar el seus inicis a Salt.

- Gerard, què suposa per a tu trobar-te en l'èlite de l'ACB en uns moments determinats, amb el pavelló de Palau ple de gom a gom, quan tu encara estàs militant a categoria junior i el record dels teus començaments a Salt encara són tan recents?

- És una emoció tan i tan gran que no em veig capaç d'explicar-ho, ja que és una sensació que només es pot viure.

- Quan jugàves a futbol de petit, vares pensar alguna vegada que el teu camí esportiu estava en el bàsquet?

- De petit m'agradava el futbol i penso que ho feia mig bé, però a mesura que anava augmentant la meva alçada em feien nosa les cames i feia la sensació que se m'entortolligaven.

- Com va reaccionar la junta del C.B. Salt al veure que us fitxava el Valvi i el G.E. i E.G. respectivament, dues persones amb tanta vàlua.

- Eva: Jo ho vaig comunicar amb molt de temps per endavant, o sigui, que no podien enfadar-se.

- Gerard: Jo crec que quan vas a equips superiors i pots entrenar i jugar amb gent de la categoria de Costa, Ivanovic, etc., no pot enfadar-se ningú, al contrari, encara han d'estar joiolosos per haver-me format al C.B. Salt.

- Ja que parlem del C.B. Salt, se suposa que guardeu bons records dels primers entrenadors que vareu tenir.

- Eva: Sí, en Josep Vinyes m'agradava, però érem molt iguals de caràcter, i actualment entreno amb Toni Vidal i Carlos Diego, i m'hi trobo molt bé.

- Gerard: Jo tinc molt bon record d'en Lluís Vila, i la persona que també m'ha ajudat molt és en Tifón, i és clar l'Alfred Julbe.

- El que sí sabem és que el vostre pare, tot i que vosaltres no defenseu els colors del C.B. Salt,

continua col·laborant amb el Club.

- Sí, saben que poden comptar amb ell.

- Gerard, què va suposar per tu l'Alfred Julbe, entrenador del Valvi, quan et va comunicar que juguessis uns minuts?

- El que va ser curiós és que en el partit anterior amb el qual vaig debutar al Liria faltava un segon i mig per finalitzar, en Xevi Ruiz havia fet una falta a l'Anton Soler, em crida l'Alfred i em diu: Gerard, vols debutar o què? jo vaig respondre: ostres, tanta estona! no, no, no vull responsabilitat. Després l'Alfred em va dir que era broma. Però en el següent partit ja vaig debutar.

- Eva, és cert que vareu debutar el mateix dia, tu en el G.E. i E.G. i el teu germà al Valvi?

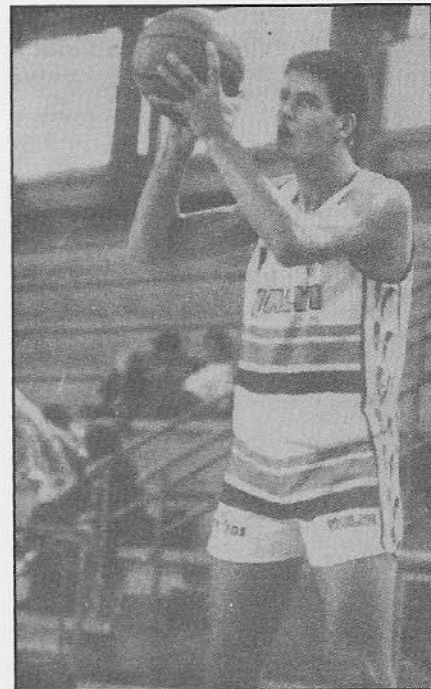
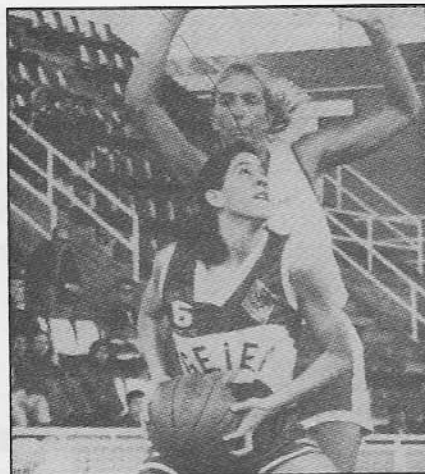
- Sí, és cert, que en Carles Diego em va donar l'oportunitat de jugar set minuts, precisament defensant una de les millors davanteres que hi havia en aquell moment; vaig fer dues cistelles i em vaig emocionar molt.

- Ja m'imagino els vostres pares com estarien aquell dia, sort que no jugàveu a la mateixa hora. Sé que són uns grans fans vostres.

- Eva: el meu germà també va estar al meu debut, recordo que vaig llençar 8 tirs lliures i el sentia cridar "dolenta", i més coses. Era tot un show, com per enviar a betes i films.

- Tu vas presenciar el seu debut?

- No, perquè sempre hi anava i mai jugava, i aquell dia no vaig anar-hi.

- Què et sembla que se'n pot treure de positiu de la mala experiència que ha hagut de passar Magic Johnson?

- Quan ho vaig saber no m'ho podia creure. És terrible pel bàsquet mundial. Malgrat tot, serà un ajut com a prevenció, ja que la seva imatge és atraient arreu del món.

- Gerard, aquest any deu ser l'últim de junior, deus comentar amb el coixí l'any que t'espera?

- I tant que m'estic plantejant el que faré, potser em cediran a un altre equip, perquè quedar-me al Valvi és molt difícil, o sigui que ja veurem què passa, el que també tinc pensat és anar tot un any a EE.UU.

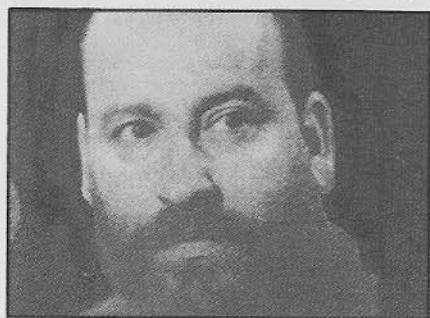
- Eva, com veus el bàsquet femení en aquests moments?

- Jo crec que està força estancat, ja sabem que no hi ha l'espectacle que comporta el masculí, i no em refereixo solament a nivell provincial sinó també a l'estatal.

Eva i Gerard, que l'any 92 sigui positiu, en l'àmbit esportiu i personal, i estigueu segurs que el poble de Salt està amb vosaltres.

La democràcia, K O?

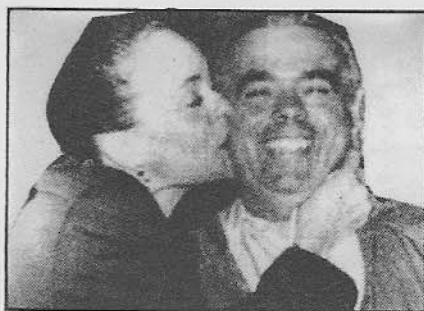
S'han convocat eleccions per al 15 de març al Parlament de Catalunya i la por dels polítics és el gran índex d'abstenció que assenyalen les enquestes. En aquests moments, prop d'un 50% dels ciutadans no sap si anirà a votar. A part que la majoria de la gent "passa" de les eleccions, segons indiquen els mateixos sondeigs. És que la democràcia al nostre país ja és prou sòlida perquè

Juan Guerra

hi hagi un índex de participació de només la meitat dels ciutadans amb dret a vot? És passotisme? És desengany? És allò tan sabut i repetit que tots els polítics són iguals, siguin del color que siguin?

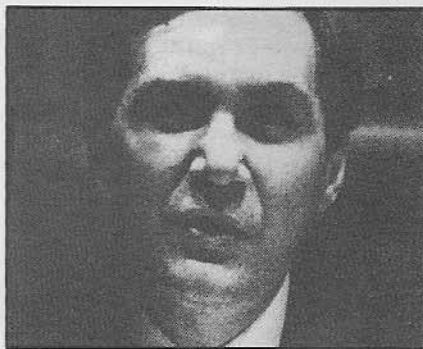
Ara el tema estrella d'aquests dies és el de la corrupció. Són corruptes els polítics espanyols i catalans? El cert és que des del cas "Juan Guerra", passant pel "Cas Nasciro", han sortit a la llum pública fets que han escandalitzat el poble. Casos com el de Juan Guerra, que va portar a la dimissió del mateix vice-president del Gobierno i vice-secretari del PSOE, l'han succeït d'altres filtrats o

Rosendo Naseiro

denunciats per diversos partits. De fet la majoria dels escàndols polítics han sortit de partits que han tastat el poder: el PSOE, el PP, CiU, el PNB..... i han estat denunciats com a intriga i estratègia política per gent dels altres partits. Si no, no s'haguessin sabut la majoria dels fets!

Al cas Guerra i al Cas Naseiro, una pugna entre el PSOE i el PP, han anat apareixent altres casos, el més sonat darrerament el de la RENFE, que ha comportat com a víctima la dimissió de tot un ministre per primera vegada al nostre país... I al costat, escàndols protagonitzats per

Julián García Valverde - (Cas Rente)

gent del Partit Popular, com el cas de la construcció que implicava l'alcalde de Burgos, o la mala gestió pública de Hormaechea, o el cas de Casinos de Catalunya, que toca a CiU sobre la financiació del partit, igual que el cas Filesa (PSC-PSOE), o el de les llicències il.legals per a la concessió d'escurabutxaques que esquitxa el Partit Nacionalista....

Carlos Navarro - (Cas Filesa)

De fet aquesta impressió de corrupció i de corrupteles que sembla que s'hagi generalitzat no deixa de donar mala imatge i desprestigi als polítics.

S'ha arribat a dir que ara hi ha més corrupció que al temps d'en Franco. Però és que es podia opinar en temps del "Generalísimo"? Hi havia llibertat per jutjar si hi havia més o menys corrupció? De fet no ho podem saber, però tothom intueix que n'hi havia i força!

Com jutjar l'època franquista si el que expressava una opinió discordant amb el règim acabava a la garjola?.

Cristalleries Girona S.A.

Ctra. Sant Feliu, 22 - Tel. 21 38 16 - 17007 GIRONA
C/. Lorenzana, 41 - Tel. 20 29 90 - Fax 22 02 21
17002 GIRONA

Restaurant La Brasa

Tel. 23 14 15

*Bon pa, bon vi, bona taula i bona brasa
són senyal de bona casa.*

Bar L'ESPELMA

Tel. 23 20 20

Major de Salt, 260 - Salt (Girona)

Jo no crec que a l'Estat espanyol hi hagi una corrupció política generalitzada. A part que els tribunals han de jutjar els casos de malversació pública i de prevaricació.

José Joaquín Portuondo.
(Cas llicències escurabutxaques al País Basc).

El que passa és que amb aquests continuats escàndols polítics (que previsiblement existeixen....) i la seva reiteració, es posa a les cordes el mateix sistema democràtic espanyol. I els polítics ètics (que encara en queden) es troben immersos en la mateixa olla, confusió i desprestigi que els que han estat corruptes i han arribat al poder per fer carrera i alhora embutxacar-se fons públics...

Aquesta campanya s'ha de reconduir, sinó esquitxarà tota la societat.

Jaume Sentís (Casinos de Catalunya)

Hi ha polítics indignes, com n'hi ha de sincers i d'honestos. No tots són iguals encara que la impressió que se'ns vol donar sigui una altra...

Com hi ha empresaris, comerciants, advocats, paletes i capellans que actuen amb correcció i amb honestedat i d'altres que professionalment són indignes i actuen amb deslleialtat... No tots són iguals!

Juan Hormaechea
(President de Cantàbria)

El lamentable de tot això és que la imatge que es transmet serà difícil de canviar de cara al poble, ja que en comptes de promoure valors ètics i

solidaritat se li ven, des del poder, missatges de competitivitat, consumisme i liberalisme econòmic... allunyats de qualsevol ideologia progressista i solidària.

M. Fita

L'escombra de Salt

L'escombra és un utensili fet d'un feix de branquillons flexibles o de palmes lligades, al cap d'un bastó o canya, que serveix per escombrar, treure deixalles, brutícies, i tot allò que generalment fa nosa o embrut un lloc. Per tant, l'escombra serveix per netejar.

Fa uns anys, Els Sirex, popular conjunt barceloní, van posar de moda una cançó que deixa que... "Si jo tingués una escombra...". Ha passat el temps i no sé si aquella escombra ha netejat moltes coses. Però el que sí que és veritat és que hi ha molt per netejar. Personatges que al llarg del temps es mantenen fermes dins els seus llocs importants, també els seus descendents, algun d'ells abans eren en un lloc, ara són a l'altre, però sempre en llocs notables. No sé si ha passat l'escombra per molts d'ells. El que sí que és cert és que paralitzen tota acció innovadora que es pogués portar a terme. I no tan sols no permeten que no es netegi, sinó que, a més a més, pertorben als qui ho farien. Però són allà i són ells, amb un gran complex de superioritat, del seu ego... "Per ells els altres som tots idiotes", i ells amb la seva pressió, semblen una olla a pressió, ja que tot el dia bullen i fan bufecs, van ennuvolant, manejant, manipulant.... També s'aprofiten de fets circumstancials i de mal moment dels altres, això que dins la teoria de l'evolució se'n diu ser una persona espavilada Ja va essent hora que es protegeixi la gent de bona fe.

També a l'època de la transició es va parlar de: Ruptura, sí o no? amb el sistema anterior. A ningú d'aquesta gent els interessava la ruptura.

I per això aquesta escombra de Salt, em sembla que no ha netejat prou. Possiblement la canya s'hagi quedat sense palmes i per més que escombri només fa que gratar el terra.

Undara

REMOTO
CENTRE RECANVIS MOTO

VENDA DE RECANVIS
TALLER DE REPARACIONS

IMPORTADOR PER A ESPANYA

AGETSI
PLÀSTICA FOLIA

UTM

MALOSSI

ariete

CHIARAVALLI
LA CORONA DEI CAMPIONI

PROFLUX

polini

Ramon i Cajal, 8 - Telèfon 24 00 61 - SALT

ANTONI PUIGVERD

L'escriptor i filòleg Antoni Puigverd, professor de Llengua i Literatura Catalanes a l'Institut Salvador Espriu de Salt, va ser el gran guanyador del Premi, Carles Riba de poesia, amb el recull de poemes "CURSET DE NATACIÓ", dins la Festa Literària de la Nit de Santa Llúcia.

"Curset de natió" és la metàfora de la supervivència, ja que Puigverd presenta la necessitat d'aprendre a nedar en un mar sense costes i a sobreviure, tot i saber que no hi ha cap punt d'arribada.

L'obra serà publicada ben aviat.

La XLI FESTA DE LES LLETRES CATALANES DE LA NIT DE SANTA LLÚCIA va tenir lloc a la sala annexa del Palau Sant Jordi de Barcelona. Per molts anys.

COL·LOQUIS -TERTÚLIES

A partir de finals del mes de març, al Museu de Salt, s'iniciarà un cicle de 4 col·loquis-tertúlies sobre temes del poble. Aquests col·loquis, es faran els primers dijous de mes a 2/4 de 10 del vespre. El tema de la 1.ª TERTÚLIA serà "EL PROCÉS DE SEGREGACIÓ DE SALT-1974-83".

Els cicles han estat organitzats pel Museu de Salt i el Taller d'Història de salt.

EXPOSICIÓ DE PESSEBRES

Al Centre Cívic Mas Mota de Salt va tenir lloc l'exposició de pessebres que va organitzar el mateix Centre Cívic, l'Ajuntament de Salt i l'Associació de Veïns de Can Mericana Seca.

La mostra constava de 13 pessebres, elaborats per les escoles de Salt, la parròquia de Sant Cugat, membres del Casal de Jubilats de Les Bernardes, etc... També hi van

col·laborar les Associacions de Pessebristes de Girona i Olot.

A més durant les festes nadalenes, al Mas Mota es va organitzar una xocolatada popular el dia 28 de desembre.

Cal destacar la gran assistència de públic a tots els actes, segons va informar Josep Machado, president de l'Associació de Veïns de Can Mericana Seca. Per molts anys.

NIDIA TORRES

La companya Nidia Torres, mestra de Quilalí, es troba a Salt durant un període de tres mesos, per seguir un curs de perfeccionament en educació especial, a fi d'aprendre nous coneixements per desenvolupar a Quilalí.

La Nidia desenvolupa aquest curs a l'Escola d'Educació Especial Maçana.

També ha visitat les escoles del poble i especialment l'Escola Pública Silvestre Santaló.

Aquest viatge ha estat organitzat per la Comissió d'Agermanament Salt X Quilalí. Benvinguda.

XARXA SALT X QUILALÍ

La Comissió d'Agermanament Salt X Quilalí, a començaments de febrer, va emprendre una Campaña de sensibilització a fi de crear una XARXA econòmica per assegurar una recaptació de fons mínima que permeti el finançament dels projectes de cooperació amb Quilalí, amb una certa estabilitat. Durant el 92, des de la Comissió d'Agermanament Salt-Quilalí es treballa, entre d'altres en els següents projectes:

- 1er.- Litre de llet per família
- 2n.- Pont aeri de medecines Salt-Quilalí.

- Cavalcada de Reis. 5 de gener.

- Exposició de dibuixos de la col·lecció "Les Petites Històries" de la Pilarín Bayés.

- Titelles Babi, presenta "Patuleia Blus". Can Panxut 12 de gener. Organitza: Rialles.

- Curset Perfeccionament de Fotografia. Del 14 de gener al 28 de febrer. Organitza: Agrupació Fotogràfica de Salt. Can Panxut.

- Recollida d'avets a la Pl. del Mercat Municipal. 11 de gener. Organitza: Agrupament Escola Sant Cugat.

- Curset per aprendre a ballar sardanes. Les Bernardes. Organitza: Salt Sardanista.

- Exposició fotografies dels alumnes del curset de l'Agrupació Fotogràfica. Can Panxut. Gener.

- Debat sobre la música que es fa a les Comarques de Girona. Can Panxut. 24 de gener.

- II Mostra-Concurs Joves Ceramistes Ciutat de la Bisbal. 17 de gener, al Museu de Salt.

- Xerrada-Col·loqui: "La vida quotidiana a Quilalí", a càrrec de Nidia Torres (Mestra de Quilalí) i de Paco Molí (Mestre de Sant Bartolo). 13 de febrer. Escola d'Adults de Salt. Organitza: Comissió d'Agermanament Salt X Quilalí i Escola d'Adults de Salt.

Sport Garatge, s.a.

JOSEP CASALS

- * Reparacions
- * Engrossaments
- * Neteja

Pas. Marquès de Camps, 5
Tel. 23 33 11 - SALT

**Subministres
Catalunya, s.l.**

VOLVO

Camions i Autobusos

Pas. Marquès de Camps, 3 - Tels. 23 33 11 - 23 78 83
SALT

**GESTORIA
ADMINISTRATIVA**

Impostos - Vehicles - Llicències - Assegurances Socials
DECLARACIÓ DE RENDA, podem solucionar els vostres dubtes

ASSEGURANCES - INCENDIS - ROBATORIS - VEHICLES, etc...
NACIONAL HISPÀNICA, S.A. - SEGUR - CAIXA - GENERALI

Pas. Països Catalans, 147 - Tel. 24 44 49 - 17190 SALT

Retornar a la vida

Els qui sou cinèfils o simplement us agrada el cinema, recordareu que fa anys hi havia el Cine-Club i més tard les Sales d'Art i Assaig.

Precisament el Cine-Club de Girona, que en un principi feia les sessions en el Cinema Modern, per qüestions "tècniques" varen haver de desplaçar-se fins al cinema Esplai de Salt per poder fer les projeccions. Hi havia uns socis que pagaven una quota mensual i així tenien dret a dues sessions. Es feia un programa on s'explicava la pel·lícula que es projectaria i la majoria de les pel·lícules eren presentades o comentades per algun crític de torn. El més esperat i escoltat era Miquel Porter Moix, que es desplaçava de Barcelona per venir a presentar la pel·lícula, i llavors, una vegada s'havia projectat, es feia una xerrada-tertúlia (Cine-Forum). Porter Moix -la majoria de les vegades- parlava de tot menys de la pel·lícula. Per aquella època el Cine-Forum era una mena de tapadora per poder "comentar" la situació actual del país.

A l'arribar les Sales Especials o també dites "Sales d'Art i Assaig", el Cinema-Club (i no solament a Girona) va deixar de tenir sentit, entre altres coses perquè les pel·lícules que s'hi projectaven ja tenien el seu circuit comercial a través de les Sales Especials. Aquestes feien pel·lícules en versió original subtítulades i això feia que la censura fos més permissiva. A Girona, la primera sala fou l'Orient. La primera pel·lícula "Repulsion" de Roman Polanski, amb Catherine Deneuve. Durant uns anys, aquesta sala va tenir un nombrós públic addicta, alguns cinèfils convençuts i d'altres perquè alguna vegada

s'escapava algun pit o feien pel·lis una mica "fortes".

A Girona, el cinema Orient va esdevenir cinema "porno" o "S" (X encara no, ja que aleshores no era permès). Però l'empresa Gubau/Gratacós, va comprar el cinema Modern i amb la frase de François Truffaut de "Qui estima la vida, estima el cinema" (de fet la frase autèntica de Truffaut és "Qui estima la vida, va al cinema") varen tornar a recuperar per a Girona i

comarques aquest tipus de cinema "D'art i assaig", fent pel·lícules en versió original. El cinema va evolucionant, el públic també, les circumstàncies i la mateixa vida, així com els interessos comercials, i els cinemes Modern es convertiren en unes Sales Comercials i abandonades. Durant una època, la Sala B es converteix en Sala X (ara en aquesta època ja està permès). Girona es queda

pràcticament sense pel·lícules en versió original.

Fa dos anys, una sèrie de crítics de cinema de Girona creen el Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona i comencen a treballar organitzant la I Setmana de la Crítica, en el Cinema Catalunya-3. La primera setmana té èxit. S'hi passen set pel·lícules en versió original i al mateix temps s'hi presenten llibres i es fan taules rodones. L'any després es fa la segona i l'èxit d'aquesta fa pensar que a Girona pot arribar a funcionar aquest tipus de cinema. El col·lectiu es posa en contacte amb els propietaris de les sales de Girona, parla amb l'Ajuntament de Girona i després de converses, discussions, propostes, il·lusions i molta fe, es torna a recuperar el Cinema Modern, concretament la Sala B. Se li posa un nom: Cinema/Estudi Truffaut. L'Ajuntament hi col·labora, la Caixa de Girona també i el divendres dia 31 de gener de 1992 s'inaugura oficialment amb l'assistència d'un nombrós públic, amb la pel·lícula dels Germans Coen, que va guanyar la Palma d'Or al darrer festival de Cannes, "Barton Fink", i es recupera la frase de Truffaut "Qui estima la vida, estima el cinema".

L'aventura ha començat, les pel·lícules ja estan triades, ara només falta que aquest públic que es queixa que no es fan bones pel·lícules o en versió original, respongui a la proposta del Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona i a l'empresa dels Cinemes Modern.

Via-Crucis del drograaddicte

I ESTACIÓ

Jesús, condemnat a mort
(Jo 19,15-16)

Causas d'una condemna: la despenalització de la tinença i de l'ús de la droga n'ha facilitat el tràfic il.legal, penalitzat. El mercat de casa nostra és saturat de droga. Una dosi d'heroïna o "coca" val entre disset i divuit mil pessetes; una pastilla d'àcid, LSD, unes vuit mil; un "porro" (cannabis indiana) entre mil cinc-cents i dues mil.

D'altra banda, la droga nia en la soledat, l'atur, les noves experiències, el desig del plaer prohibit, la necessitat de fugir de neguits i angoixes insuportables, d'una família inhòspita, de greus frustracions personals.

II ESTACIÓ

Jesús es carrega la creu (Jo 19,17)

"Ep! tu, té prova-ho. Fixa-t'hi. Prova-ho. Sigues home. No passa res. Et trobaràs més bé..."

III ESTACIÓ

Jesús cau per primera vegada
(Lc 22,41)

Tots comencen a punxar-se per curiositat, per avorriment, per moda, per oblidar, per aixecar l'ànim. La seva primera caiguda.....

IV ESTACIÓ

Jesús es troba amb la seva mare
(Mc 15,40)

"Com a fill, els pares mai no m'han desitjat. No estan per a mi. Desconec com sóc. Ni els interessa el que faig. Això sí: si sabessin que estic ficat en la droga, em matarien".

V ESTACIÓ

El Cirineu ajuda Jesús a portar la creu (Lc 23,26)

"En Josep i el doctor m'han salvat la vida. Havia baixat tant que estava a punt d'injectar-me, ja que no en tenia prou amb l'haixix. Ara em controlen durant tot el dia. El doctor té una xerrada cada dia amb mi. En

Josep em controla el medicament. Ells m'han salvat".

VI ESTACIÓ

La Verònica eixuga el rostre de Jesús

"On he caigut? Qui sóc? Els suports de la meua mina s'han romput, i tot s'ha ensorrat dintre meu. Sóc una misèria d'home. Mai més no seré res. Em faig fàstic, davant aquesta faç meua que tu em mostres, amic".

VII ESTACIÓ

Jesús cau per segona vegada

"No sé què em passa, però... no puc!"

El *yonqui* (heroïnòman) estableix una relació quasi de parella amb el *cavall* (heroïna). Mesura el temps entre dosi i dosi com qui espera freturós que l'amor arribi a l'hora convinguda. El *yonqui* perd el valor de tota altra efectivitat; viu fascinat, "xuclat" pel *cavall*.

VIII ESTACIÓ

Unes dones comparteixen el dolor de Jesús (Lc 23,27)

Tot just arribat el toxicòman al centre, arribarà el seu *posada en marxa*: un toxicòman en rehabilitació no el deixarà fins que hagi passat el *mono*, síndrome d'abstinència. L'acompanyarà constantment. Estarà amb ell tot el dia.

IX ESTACIÓ

Jesús cau per tercera vegada

"Molts matins, sento els crits, al pis veí, d'un dels més "enganxats". "No puc esperar mes, sortiu i porteu-me la ració d'avui". Diuen que es neguiteja, s'angoixa, tremola com si patís fred".

De totes les drogues, l'heroïna és la que crea més dependència. Un cop s'ha provat diverses vegades, punxada darrera punxada, aquesta pols blanca, no gens cristal.lina, captura el cap i el cos de l'individu

que juga el seu joc i el té sotmès del tot, com un esclau.

X ESTACIÓ

Jesús és desputllat dels seus vestits (Jo 19,24)

Al voltant del mercat del *cavall* es creen mercats legals o paralegals que donen diner. Un dels indicadors que ho confirmen és la proliferació de la compra-venda d'or, fruit dels assalts a les joieries. L'altre, i molt important, l'increment de la prostitució juvenil, tant masculina com femenina. Els *yonquis*, per poder satisfer la seva addicció, entren a formar part de les xarxes de prostitució establertes. Al matí fan de *camells* (traficants) i cerquen nova clientela, la que els asseguri la dosi per a l'endemà. A la nit ofereixen el seu cos al carrer.

XI ESTACIÓ

Jesús és clavat a la creu
(Mc 15,24-27)

"Quan no m'arriba la ració que necessito passo una agonia que mai no s'acaba. És terrible".

El síndrome d'abstinència (*el mono*) es presenta quan l'heroïnòman no pot o no vol subministrar-se més heroïna. Quan l'ha superat, deixa de dependre físicament del *cavall*: el cos no li'n demana. Però el cap, sí. Aquest és el moment difícil perquè el pacient, sense sentir demanda física d'heroïna, ha d'eliminar la dependència psicològica i recuperar el conjunt de coses que havia perdut durant la seva toxicomania.

XII ESTACIÓ

Jesús mor en la creu
(Mc 15,34-37)

El cercle viciós entre el *cavall* el *yonqui* i els diners es trenca de dues maneres: la mort o la cura. Normalment els estupefaents que es venen són força adulterats. Però a vegades, arriba una partida de més qualitat. Això sol coincidir amb un

nombre més gran de morts per sobredosi. A vegades la família, amb la pietosa complicitat d'un metge amic, evita que apareguin les veritables causes de la mort del jove...

XIII ESTACIÓ

Unes persones pietoses baixen Jesús de la creu del dolor (Jo 19,38)

Les comunitats permeten de treure el toxicòman del seu medi ambient habitual per tal de combatre la seva dependència psicològica. És una teràpia lenta, que pot perllongar-se durant molts mesos, car es tracta d'introduir uns hàbits en unes persones que, en llur vida anterior, tenien uns horaris, una manera de guanyar-se la vida i fins i tot un llenguatge totalment aliens a les convencions culturals de la col·lectivitat.

XIV ESTACIÓ

Jesús és posat al sepulcre per a ressuscitar (Mt 15,46)

Un cop ingressat, el jove

comença a preguntar al seu *posada en marxa* quant de temps trigarà a sortir. Se li respon que s'ho prengui amb calma i que no hi pensi, que el temps és el que importa més poc.

Durant el seu internament, s'haurà d'oblidar del que feia, dels "amics", de l'amiga.... No rebrà visites. De tant en tant, alguna trucada telefònica, alguna carta. Li caldrà

anar canviant la pell, el cor... En aquests "llocs de vida" més de tres mil persones lluiten per demostrar-se a ells mateixos i a la societat que el retorn a la seva personalitat és possible i aviat una realitat.

XV ESTACIÓ

Jesús ressuscita al tercer dia (Lc 24,5-6)

"Dissabte, al vespre, fou terrible. Ja a mitja tarda em començà a venir la necessitat de tornar-hi. Tremolava tot jo. Vaig creure que no podria resistir-ho. Fou terrible. Vaig pensar en els "amics", volia donar un volt pel "barri"; després vaig pensar en tu, Josep, i en el doctor. A la fi, vaig vèncer: no em vaig moure de casa. Avui, diumenge, és un dia ple de llum. Veig que puc sortir-me'n. Sento que un home nou, distint, comença a néixer dintre meu. Això em dóna esperança. Crec que he vençut".

Aportat per:

Miquel Àngel Ferrés

**frigoríficos del ter
S.a.**

**ESCORXADOR GENERAL FRIGORÍFIC
I SALA D'ESPECEJAMENT N.º R.S. 10.4125/CAT-10.03930/GE**

C/. Major, 419 - Tel. 23 31 11*
17190 SALT
Fax 24 45 18 - Telex 56204 FTER-E
Apart. Correus, 239 - 17080 GIRONA

Nora Mateu i Batlle

una "Miss" saltenca

Tot va començar com una diversió, sense ànim d'aconseguir res més que no fos divertir-se i fer una cosa diferent. Però el que no es podia imaginar era que arribaria a concursar pel títol de Miss Espanya. Malgrat tot, la Nora Mateu, divuit anys, metre setanta-vuit d'alçada, una figura que imposa i un somriure permanent, assegura que ara mateix no hi tornaria.

Quan vas començar a participar en concursos de bellesa?

Va ser el juliol de l'any passat a la Sala de Ball Piscis, a la Devesa, per Miss Girona. No tenia intenció de presentar-m'hi, però unes amigues meves hi anaven i em van animar dient-me que podia ser divertit. Érem unes sis o set noies i jo vaig sortir guanyadora. Després allà em van dir que al cap d'una setmana havia d'anar al de Miss Catalunya. Vaig quedar sorpresa perquè jo no en sabia res.

Em sembla que a Miss Catalunya no vas fer res. Com és que has arribat al de Miss Espanya?

Les noies de Girona que vam participar a Miss Catalunya, unes quinze o setze d'entre una quarantena i que no vam aconseguir cap títol, vam passar directament a participar en el de Miss Costa Brava. Allà vaig sortir primera i em van dir que al cap de dos mesos havia d'anar a La Corunya pel de Miss Espanya. Però finalment ha estat gairebé mig any.

Has hagut de fer alguna preparació especial?

Sí, quan vaig sortir Miss Costa Brava em van donar com a premi una setmana pagada a la Corunya, que era on es feia el concurs de Miss Espanya, i un curset a Barcelona durant tres mesos, però com que em suposava haver d'anar

gairebé cada dia a Barcelona no m'ho podia combinar amb els estudis de Turisme; segurament el faré a l'estiu perquè tindrè més temps per dedicar-m'hi. Així que em vaig apuntar en una escola de models a Girona, el Línium 7. Allà hi vaig cada dissabte de nou a tres fins a l'abril.

Quina preparació hi rebs?

Bé, tenim moltes assignatures, i al final, si aproves els exàmens, obtens un títol. Hi fem classes de passarel·la, expressió corporal, que és com teatre. Llavors fem dietètica, estètica, jazz i fotografia. En aquesta assignatura posem davant de les càmeres i la setmana següent ens corregeixen i ens diuen el que fem bé i el que fem malament. Al

principi em sentia molt cohibida i m'hi trobava incòmoda, no sabia com posar-m'hi. Però ara ja he agafat més confiança. M'ha ajudat força per als concursos.

Tornant al concurs de Miss Espanya, què feu les aspirants a Miss durant una setmana sencera?

Des que vam arribar a La Corunya, el 15 de gener, vam estar molt controlades tots els dies. No podíem fer pràcticament res soles. Sempre anàvem acompanyades d'una hostessa, féssim el que féssim. Tant era que telefonéssim com que anéssim a l'habitació a buscar alguna cosa. Durant el dia assajàvem la coreografia pel dia del concurs. Portàvem totes la banda de la zona on

Venda i reparació de bicicletes
velomotors i motos

**MOTOS
CATALUNYA**

PERE TEIXIDOR

C/. Major, 307
Telèfon 23 93 67
SALT

MONTESA	DUCATI
PEUGEOT	VESPA
VESPINO	DERBI
DUCSON	PUCH
HONDA	

**MARBRES
SALT SA.**

ELABORACIÓ EN MARBRES, PEDRES I
GRANITS NATURALS

TALLER. Camí de l'Escorxador (matadero)
Tel. 23 85 96 - 17190 SALT

pertanyíem. Al vespre baixàvem totes a sopar ben arreglades i amb el vestit de nit. Però havies de vigilar força què feies i com et comportaves, ja que sopaves amb el jurat. En una taula hi havia set o vuit noies i dos membres del jurat, que cada dia canviaven. Parlaven amb tu i et feien preguntes. El dia abans del concurs, ells mateixos et pentinaven i t'arreglaven com volien.

I el dia del concurs, hi devia haver molts de nervis.

Sí. Abans que comencés et feien passar una per una dins d'una sala. T'asseïes en una cadira i et trobaves a tots els membres del jurat. Et feien preguntes durant uns deu minuts. Hi havia rumors que eren preguntes per saber com estaves de cultura general, però a mi em van fer preguntes sobre els estudis i si m'agradava aquest món. Després, a les 10 del vespre va començar el concurs. Vam haver de passar per la passarel·la tres vegades. Una amb el vestit regional, l'altra amb un vestit blanc i la darrera en banyador. Un cop dalt de l'escenari van donar la decisió del jurat. Però

entre passarel·la i passarel·la hi feien moltes actuacions. Va acabar a les 4 de la matinada. Totes ja estàvem força cansades.

Quina impressió n'has tret?

En general, m'ha agradat. L'ambient era maco i hi he fet amigues, però hi havia una mica de competència entre les noies per veure qui podia més. Ha estat una experiència més, que m'ha fet conèixer molta gent, però ara mateix no hi tornaria. Atabala molt.

Et va passar alguna anècdota?

Bé, va ser l'últim dia que em vaig adormir i se'm va escapar l'avió de tornada. Sort que vaig trobar els meus pares que anaven a dinar i que després marxaven cap a Salt... També se'm coneixia per "la catalana". El dia que vaig fer l'entrevista amb el jurat, em van preguntar si ho era, perquè se'm notava per la parla. Em van dir que tenia l'accent molt tancat.

Quina ha estat la reacció dels teus pares?

Al principi, al concurs

de Miss Girona em vaig presentar sense que ells ho sabessin i s'ho van agafar una mica malament. Després s'hi han anat acostumant i m'han fet costat. La meua mare va ser qui em va animar a presentar-me al concurs de Miss Espanya. Jo no hi volia anar perquè al sortir guanyadora de Miss Costa Brava vaig estar una hora parlant amb periodistes, fent-me fotos i preguntes i més preguntes. No em va agradar gaire. Quan ho vaig

tenir paït, vaig decidir anar al de Miss Espanya.

Quina ha estat l'actitud de la resta de la gent?

Molt bona. Fins i tot ara potser es fan més amb mi. Quan vaig arribar la gent em preguntava com havia anat. La resposta de la gent m'ha agradat, m'ha donat molt de suport.

Alicia Vila i Torrents

OPTICA TARRUS, S.A.

Jaume Tarrús i Galter
Òptic diplomad
Llicenciat en Ciències Físiques

Sta. Clara, 54 - Tel. 21 37 50 - GIRONA
Dr. Ferran, 1 - Tel. 23 06 61 - SALT

**DESCOMPTA DEL 10% PER A JUBILATS
SOCIS DEL "CASAL DE JUBILATS"**

SERRALLERIA I FUSTERIA METÀL·LICA
EN FERRO I ACER INOXIDABLE

MOBRA, S.A.

Canals per a la construcció i lampisteria
Doblat de xapes i talls

TALLER: Camí antic de Salt a Vilablareix
Tel. 23 53 17

El vial oest

Darrerament ha sortit la notícia que des de la Direcció General de Carreteres de la Generalitat, s'estava projectant una "variant oest" que completaria la xarxa viària de l'àrea urbana de Girona. El Sr. Jaume Amat va definir aquest vial, que aniria des de Vilablareix fins a Sant Gregori, com la "variant oest" de Girona.

Evidentment en algun punt hauria de travessar el terme de Salt i per tant els saltencs i el mateix ajuntament quelcom hi haurien de dir.

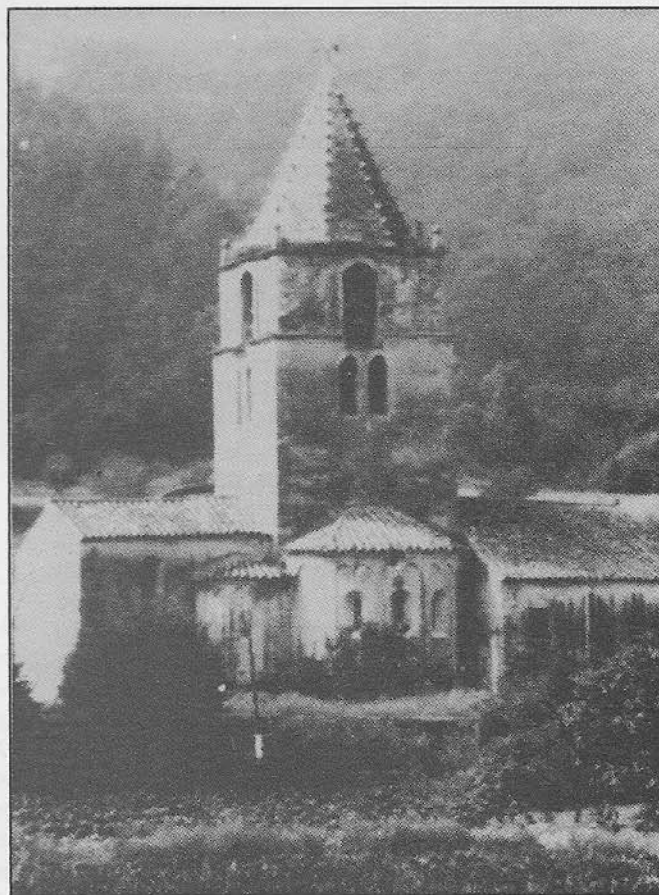
Per què ara una altra variant, després de tota la polèmica (ciutadana, institucional i ecologista...) que es va reviu fa uns anys perquè la futura N-II passava per les Gavarres i Sant Daniel?

Si es fes una variant tal com l'havia projectat el MOPU, però per la banda oest no seria un engany als ciutadans? Per què la Generalitat no va dir res en tot aquell llarg i conflictiu procés? Ara la variant est està molt

avançada i segurament a finals d'any o principis de l'altre ja es podrà fer servir. El procés com hem dit va ser viu i dur. Si després de tot aquest costós procés, amb detencions, manifestacions i protestes per tots els cantons, la variant es va fer per la banda est, perquè políticament i tècnica-ment es va creure així, ara no deixa de ser incompreensible que es digui que es farà per part de la Generalitat una altra variant, però per l'oest. I ho diguem en el sentit que cal entendre una variant, tal com es fa a la N-II. Els ciutadans ens preguntem per què no es va fer així abans? D'alguna manera tots ens sentiríem una mica enganyats!

El riu Ter: Un pas entre Salt i Sant Gregori

El riu Ter separa les dues ribes de Salt i Sant Gregori. No hi ha pas cap pont que uneixi els termes dels dos municipis, si exceptuem el de l'autopista (que paradoxalment no s'hi pot entrar ni sortir des de la carretera de les

Més que un vial/variant oest el que cal per a Salt és un punt que comuniqui amb Sant Gregori, a l'alçada de la Pilastra, que enllaci els dos pobles (a la foto Església de St. Gregori)

Planes, ja que no hi ha accés).

Entre Salt i Sant Gregori hi havien hagut abans unes

relacions tal vegada més estretes que ara. No hi

havia el Pont de la Barca de Girona, i per anar a la

FRIGOLA

MOTOS

DERBI

aprilia

Kawasaki

Ctra. Barcelona, 11
Te. 20 12 94
17001 GIRONA

LES MILLORS ULLERES I LENTS DE CONTACTE
AMB GARANTIA DE SALUT
ATENCIÓ A LES PROMOCIONS

OPTICA **SALT**

Àngel Guimerà, 75
Tel. 23 36 45
17190 SALT

GRUP FARMAÒPTICS

ciutat (a comprar, al mercat...) molts veïns del municipi del Llémena travessaven el Ter i anaven a Girona per Salt. Recordem el pas d'en Prats, recordem que l'actual carrer Fidel Aguilar abans duia el nom de carrer de Sant Gregori. Els vincles, doncs, eren més estrets que ara, tot i que el riu baixava més cabdalós moltes vegades.

Per tant, el que tradicionalment han demanat els alcaldes de Salt (l'ex-alcaldre Salvador Sunyer) i el de Sant Gregori (Joaquim Vidal) era una passera, un passallís de comunicació que vinculés els dos indrets. Un petit pont que en cas de venir el Ter gran (no passa gaires dies a l'any, sinó al contrari), pogués ser usat per veïns i vehicles sense fer malbé tot l'interès ecològic i natu-

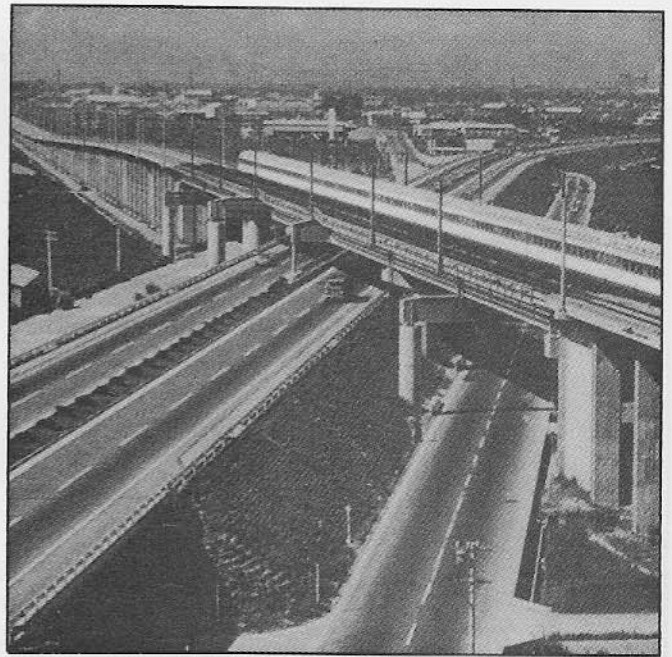
ral que té la zona.

Aquest pas es podria fer a la zona de la Pilastra, i per tant implicaria també el municipi de Bescanó.

Bescanó, Salt i Sant Gregori estan implicats com a municipis en aquest vial-pont que ha de fugir del concepte de variant, tot i que, sens dubte, a més d'algú li serviria com a "variant" i li evitaria haver de donar voltes per anar d'un costat a l'altre del riu.

Per tant, estariem d'acord en un vial pont entre Salt i Sant Gregori, però un pont-passera de caire intermunicipal que servís per unir els veïns i vehicles d'una banda i altra del Ter.

El concepte de Joaquim Nadal dient que aquest nou vial seria d'alguna manera una carretera que n'uniria 3 de comarcals, ens sembla

prou vàlid i ens serveix. Cal que no sigui un vial de densitat de trànsit, que motivi especulacions i perspectives d'urbanització al seu entorn i sigui alhora respectuosa amb el medi natural. Només així

s'evitarà que esdevingui una nova polèmica com la que es va plantejar amb la desviació de la N-II per Sant Daniel i Campdorà.

Martí Fita

AGENT OFICIAL PER A SALT

GUDAYOL
AUTO-TALLER S. A.

EXPOSICIÓ I VENDA:

Carrer Major, 156
Telèfon 24 20 43
17190 SALT

La vida del monestir

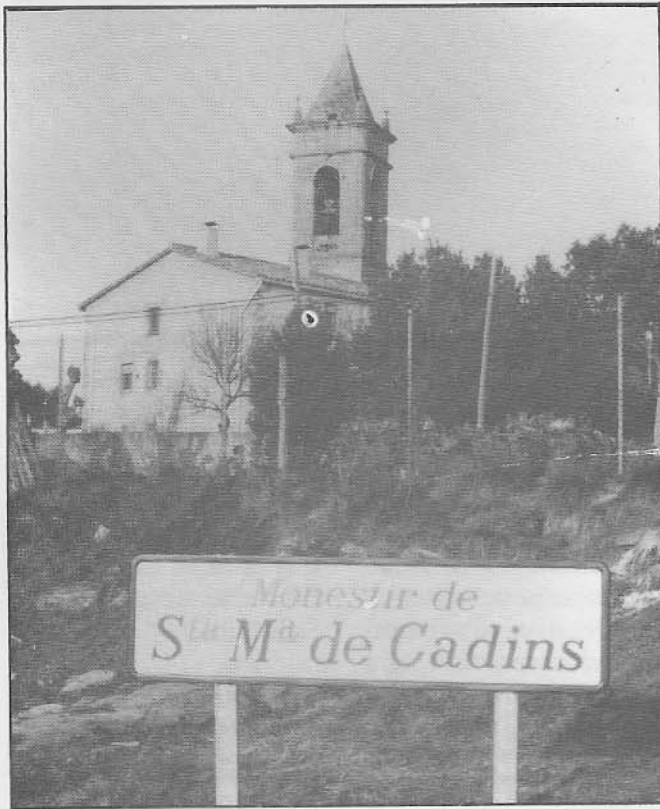

Foto (Jaume Ollé)

El monestir de Santa Maria de Cadins, malgrat les vicissituds que ha tingut al llarg de la història des del seu naixement l'any 1160, sempre ha tingut vida de comunitat; una vida segons la regla de Sant Benet: pregària i treball. La comunitat s'ha

hagut d'adaptar-se sempre als nous temps i als nous espais per on ha fet camí fins als nostres dies. Aquest exemple de fidelitat val la pena de ser considerat.

Avui la comunitat de Sant Medir està formada per 9 religioses. La majoria

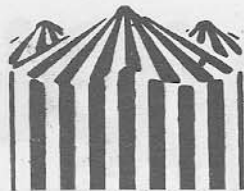
són ben conegudes de la gent de Salt. Elles també es recorden amb molta estimació del seu pas per la nostra població: van passar-hi temps de penúria i temps de renovació material i espiritual. Després del Concili es va produir una obertura de la vida de la comunitat, que va fer possible un intercanvi amb el poble, que fou enriquidor per a totes dues bandes. Sota l'impuls del gran prevere que fou Mn. Teixidor, a l'església de Les Bernardes es feia una litúrgia renovada conciliar, amb una simplicitat i sentit de l'estètica que encara ara es nota en el culte del monestir. Val a dir que fou la primera església del bisbat on es va fer la missa de cara al poble.

Aquest esperit d'obertura ha pres cos a Sant Medir amb la magnífica hostatgeria, austera, recollida i silenciosa com correspon a un ambient monacal. Aquesta hostatgeria és oberta a tothom, joves o

adults, persones individuals o grups, que vulguin utilitzar-la amb una finalitat espiritual, de recés o de convivència i estudi. Cada any, per exemple, un bon grup de catequistes de Salt hi passa una jornada de formació. L'any passat hi van passar gairebé un miler de persones. La majoria vénen de fora de les nostres comarques. Això prova que no es coneix prou l'existència d'aquesta riquesa, que és un fogar de pau. Després de la pregària, l'hospitalitat monàstica és el servei més característic que han prestat els monestirs a l'Església. L'hostatgeria de Sant Medir vol complir aquest servei acollint tothom qui vulgui trobar el silenci, la pregària i el just valor de les coses.

A més, la comunitat celebra els oficis religiosos en una església sempre oberta. En un monestir, les hores de pregària comunitària i personal són sagrades. L'oració s'alterna amb el treball manual, que a Sant Medir es concentra

**Emili
Crous**

ENVELATS

LLOGUER DE CADIRES - ENVELATS
ADORNAMENTS - PISTA PARQUET

Sant Jaume, 18 - Tel. 24 16 47 - SALT

Fàbrica de miralls
Col·locació i instal·lació
Especialitat en vidrieres
artístiques
Finestres de Celosia
Mampares per a bany

DISTRIBUIDOR

SOLARS.A.

*L'arquitecte,
l'enginyer,
l'arquitecte*

C/. Joan Maragall, s/n. - Zona Esportiva
Telèfon 23 58 11 - SALT

en la feina d'enquadernació, en la qual participen totes les monges, i en les tasques habituals de la casa i dels camps.

L'horari normal de vida de Santa Maria de Cadins és molt equilibrat. És el següent:

- 2/4 de 6: Llevar-se
- 6: Maitines amb oració particular
- 7: Laudes
Lectura espiritual
- 8: Missa
- 3/4 de 9: Esmorzar
Treball (cuina, rentar, enquadernació etc....)
- 2/4 d'1: Oració del migdia
Reflexió personal
- 1: Dinar
Neteja
- 3/4 de 2: Recreació

- 2/4 de 3: Temps lliure
- 2/4 de 4: Oració de la tarda
- 4: Treball
- 2/4 de 7: Lectura espiritual i pregària
- 2/4 de 8: Vespres
- 8: Sopar
- 9: Rés de completes
- 2/4 de 10: Descans

Els dies de festa es lleven una hora més tard i la missa és a les 11, amb participació del poble. Cal significar que totes les pregàries són cantades i obertes a les persones de fora que vulguin participar-hi.

La comunitat actual és conscient del problema que suposa a mig termini la manca de vocacions. Però la mare abadessa ens deia, amb aquella pau que

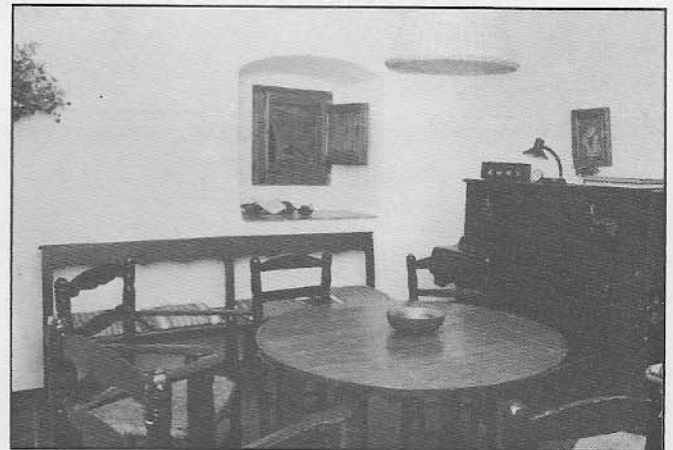

Foto (Jaume Ollé)

neix d'una fe serena, que viuen tan confiades en Déu que no temen l'extinció del monestir. "Hem passat per tantes eventualitats en què s'ha vist la providència de Déu..." -ens deia.

Vet ací, per acabar, un fragment dels Goigs a llaor de la Mare de Déu de Cadins:

"De Cabanes a Girona i de Salt a Sant Medir, com una ona i una altra ona heu vingut a viure aquí. Com la tòrtora que nia en esquei de roca endins. Us lloem, Verge Maria de Cadins".

Miquel Àngel Ferrés

LA TRANSFORMACION DEL MITO

NUEVA GAMA LANCIA DELTA

Para LANCIA renovar al mítico DELTA, era un reto. Y lo hemos conseguido, desarrollando un automóvil con un espíritu nuevo, exclusivo, con poder. Desde la nueva versión LX con un motor de 1.500 cc, hasta la agresividad del nuevo HF INTEGRALE 16 V. La nueva gama DELTA llenará de satisfacciones a los que consideran que conducir es un placer.

LA DIFERENCIA DE VIAJAR EN LANCIA

■ Grupo Barro

Concesionario Oficial:
VITSA, S. A.

Exposición y Venta: Avda. Sant Narcís, 28.
Tel. 24 12 12.

GARATGE INTERNACIONAL
ROBERT VIDAL, S.A.

Servicio Oficial Postventa y Recambios:
Ctra. Girona-Anglés (Afores Salt). Tel. 24 30 62.

FIAT
TECNOLOGIA LIDER

El monestir de Sta. Maria de Cadins

CABANES ANY 1169 - Sant Feliu de Cadins.

GIRONA 1492 - El Mercadal

SALT 1944 - "LES BERNARDES", Can Tarrés

SANT MEDIR 1980 - Poble del Municipi de Sant Gregori.

Des del 1944 fins al 1980, el casal de Can Tarrés, actual Casa de Cultura "Les Bernardes", va ser el Monestir de Santa Maria de Cadins.

enguany fa cinc-cents anys que varen arribar a la nostra Comarca, però ja en fa més de vuit-cents de la fundació del Monestir de Sant Feliu de Cadins (Cabanès, Alt Empordà).

Varen haver de deixar el poble de Cabanès i buscaren protecció dintre les muralles de Girona fugint de l'exèrcit francès.

Varen marxar de Girona el 1936 fugint de la persecució dels Comitès Revolucionaris, i durant els tres anys de guerra la Comunitat es va dispersar fins que el 1940 es trobaven altre cop a Girona, on sense un monestir que les acollís varen passar quatre anys.

El casal de Can Tarrés, que el 1944 va ser el nou Monestir de Sta. Maria de Cadins, va ser una casa massa gran i molt freda per acollir una comunitat de monges que només tenia un braser per escalfar-se de l'aire glaçat d'aquella mansió.

La postguerra també va ser molt dura per a les monges Bernardes de Salt. La Mare Abadessa recorda quan el menjar era escàs per mantenir la comunitat, i de com el fred de les nits d'hivern no els hi deixava agafar el son. Entre el que collien de l'horta i algun treball mal pagat podien viure precàriament, subsistir.

Durant la temporada que va de 1950 a 1962 van fer Christmes (nadales) per comercialitzar-les. La germana responsable era Sor Estela.

El canvi es va produir amb la incorporació de monges joves i sobretot d'una nova Mare Abadessa també jove i amb empena, una dona ferma de les nostres contrades que va canviar el signe d'aquella comunitat que malvivía a Can Tarrés.

Varen recíixer a trobar una feina que els hi permetés viure amb dignitat, i el seu treball acurat d'enquadració va ser i és encara una tasca en la qual participa tota la Comunitat de Cadins, i els hi permet viure del seu treball.

(Foto Jaume Ollé)

La casa de Can Tarrés, com ja he escrit, era massa gran, i el nostre Carrer Major massa sorollós per la quietud i la pau d'una comunitat contemplativa. La capella del convent era la caixa de ressonància del soroll impertinent de les motos i els cotxes que passaven dia i nit. La decisió havia de ser buscar un nou lloc on bastir el Monestir.

Aquí ens toca agrair a les Monges Bernardes que fessin el possible perquè la casa de Can Tarrés quedés

pel servei del nostre Poble. S'havia especulat molt sobre els pisos que hi sortirien si aquella finca es feia edificable com totes les altres façanes de la plaça de la Llibertat. Podem ben dir que l'actual situació dels serveis que hi ha en aquella finca i els que encara es fan i es poden fer més endavant, són una mica l'herència que ens va deixar al seu pas per la nostra Vila el Monestir de Santa Maria de Cadins.

En aquest poblet de Sant Medir, al costat mateix de l'església, hi ha un indret on es respira només pau i quietud entre boscos d'alzines i camps de conreu. El nou Monestir de Cadins, bastit de cap i de nou, és al costat de la rectoria, que la Comunitat manté com a Hostatgeria del convent.

Hi hem anat en un dia clar de tramuntana, quan el sol ja davallava, i les pedres de l'església semblaven tenir llum pròpia. La Pau del Monestir ens acompanyava i ens donava recés.

El nostre fotògraf en Jaume Ollé, ha quedat meravellat de tot el que ha pogut retratar, i també nosaltres de tot el que hem vist, i de tot el que hem sentit. Coses que no es poden fotografiar, però que són allà, que les sents com una presència constant d'ordre senzill, auster, com cada una de les pedres de la paret-seca que tanca el pati o de les lloses del camí.

(Foto Jaume Ollé)

Sta. Maria de Cadins, gener-1992

Jaume Bosch

El comerç

El 1992, l'any emblemàtic, el de les grans transformacions i dels grans canvis, no podia deixar de banda, de tanta innovació, el comerç. Ens ho venien advertint des de fa temps:

- Al 92 tot canviarà....

Però, com sol passar, ningú s'ho creia.

Pel que fa al comerç de Salt, el 92 podria ser, efectivament, un any de canvis profunds. La possibilitat de la instal·lació d'un gran complex comercial -el gegantesc Leclerc-haurà d'influir, és clar, en l'activitat mercantil del petit botiguer, tradicional al nostre poble.

També, com sol succeir, les primeres reaccions per part d'aquest sector van ser d'alarma. Després, però, hi ha hagut actituds i manifestacions distintes.

- Leclerc, si tots ens fonem en una societat, no serà problema. Així de convençut ho deia Jordi Comas, president de l'Associació de Comerciants, Empresaris i Professionals de Salt (Comersalt), en unes declaracions de premsa després d'una recent entrevista amb el delegat territorial de Comerç, Consum i Turisme a Girona, en la qual va exposar les seves idees i els seus projectes per tal d'impulsar el comerç de Salt i per beneficiar-se - fins i tot beneficiar-se!- de la futura instal·lació del gran hipermercat.

Sigui com sigui, el que es pot assegurar és que el funcionament d'una gran superfície comercial com

la que es projecta pot canviar substancialment alguns aspectes de la vida del nostre poble: econòmics, oferta de llocs de treball, urbanístics, competència de preus, i per tant, benefici per als consumidors (que som la majoria), etcètera.

És un tema candent que, d'una manera o altra, afecta i interessa a tothom. És per això que la nostra Revista, dins dels "Debats de LA FARGA" que de tant en tant organitzem per tractar temes que afecten el poble, ha programat un acte públic, a celebrar el dia 27 d'aquest mes de febrer a les vuit del vespre a la Casa de Cultura Les Bernardes, en el qual intervindran personalitats relacionades amb la qüestió. Hem invitat a participar-hi:

L'alcalde de Salt, Sr. Xavier Corominas; l'alcalde de Girona, Sr. Joaquim Nadal, el director general de Comerç de la Generalitat, Sr. Enric Gras; el president de la Cambra Oficial de Comerç, Indústria i Navegació de Girona, Sr. Antoni Hostench; un representant de l'Associació de Consumidors de Girona i Comarques, i l'arquitecte redactor del Pla Parcial, Sr. Xavier Canosa. El saltenc Emili Gispert, director del diari El Punt i antic col·laborador de La Farga, en serà el moderador.

Creiem que serà un acte interessant i aclaridor per a tothom i en aquest sentit ho hem preparat. En el proper número de LA FARGA en publicarem una àmplia ressenya.

PEDRA BANYOLES®

PEDBA

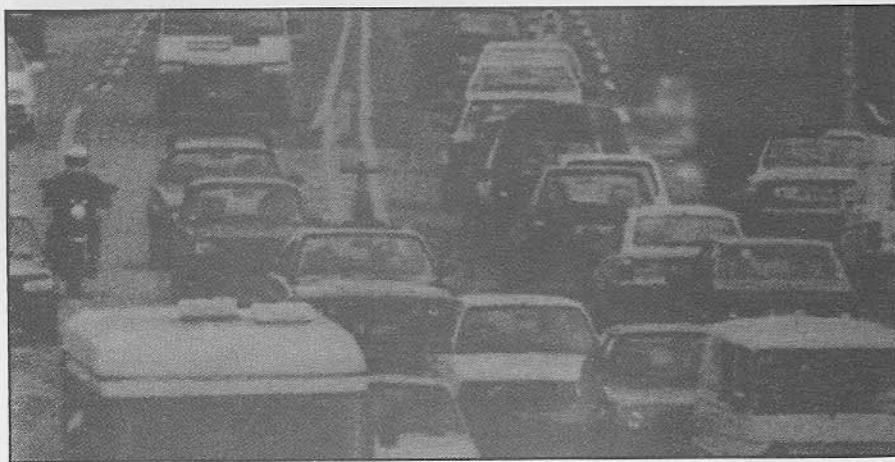
Explotació i elaboració
de la pedra de Banyoles

**MARBRES
PORQUERES**

MARBRES, PISSARRES I PEDRES NATURALS

Cotxes i vies del Salt '92

Amb l'arribada del 92 podem dir que hem entrat al mític i màgic segle de la superciència i l'electrònica... any 2000 o segle XXI. On tot hauria d'estar informatitzat i electrònicat, on els humans no hauríem de tenir cap problema. Però la cosa no és així, i lluny d'estar en aquests espais de màxim confort ens trobem amb greus problemes que s'haurien d'haver solucionat des d'un bon principi.

I una de les coses que no hem sabut resoldre és la dicotomia entre posar molts cotxes al carrer i no trobar, fins avui, un remei al problema de les cues, dels embotellaments, dels aparcaments, etc. Això no és un problema solament de Salt, ni tampoc d'unes persones, o d'un determinat grup, sinó que és problema de tota la societat, m'explicaré:

* Els empresaris constructors no han sabut veure que era tan important foradar en sota per fer aparcaments com d'edificar enlaire.

* Els mestres no han sabut educar que un cotxe no ha de ser solament per a una persona.

* S'han de potenciar els transports públics, i no vol dir tan sols posar més autocars.

* Implantar la cultura de la bicicleta i el caminar.

* Els empresaris no han de portar a l'estress els seus treballadors.

Totes aquestes coses podrien

facilitar una millor situació de la persona i en conseqüència no arribar a un esgotament físic i psíquic, en què el ciutadà no veu cap més camí a fi d'arribar aviat que el tancar-se dins el cotxe, i com això és el que pensem molts, ens frenem uns als altres, perquè les vies de comunicació no donen per tant, ja que la major part d'elles no foren pensades per aquest gran parc de vehicles que existeix avui dia.

Així p.e., a Salt tenim un parc mòbil de 11.607 vehicles, que els podem desglossar de la següent manera: Turismes (9.123), Autocars (20), Camions (843), Tractors (38), Vehicles especials (1), Remolcs (47), Motos de diferents cilindrades (1.535). Si tenim en compte que aquesta estadística és tancada el 31-12-90, vol dir que un any més tard encara n'hi ha més. I si a Salt som 22.000 en números rodons, tenim per cada dos habitants, de qualsevol edat, 1 vehicle. I això és moltíssim. I si volem tenir una cultura de l'automoció per un proper segle, cal una altra visió de la cosa, i no solament aprendre a conduir, sinó que cal estendre l'ensenyament a una formació per a una cultura del mòbil, ja que el cotxe no és només una eina que ens permet anar d'un lloc a un altre, sinó que està permanentment entre nosaltres i la major part de les vegades ens amoïna, esgota, ofega, pertorba i fins i tot ens

molesta. Per això diria que hem de deixar un espai a la ciutat per l'automòbil... un espai dins la nostra cultura.... respecta'!!!

LES VIES DE SALT

Actualment per anar o venir de Salt tenim les següents vies de comunicació:

- Carrer de Sant Antoni, Sant Dionís, Carrer Llarg.
- Carretera (Carrer Major).
- Passeig Països Catalans.
- Camí del Sitjar.

Aquestes quatre grans entrades serveixen per entrar i sortir del poble. Tres en direcció a Girona-Ciutat, 2 en direcció a Bescanó i 1 zona sud Girona o autopista.

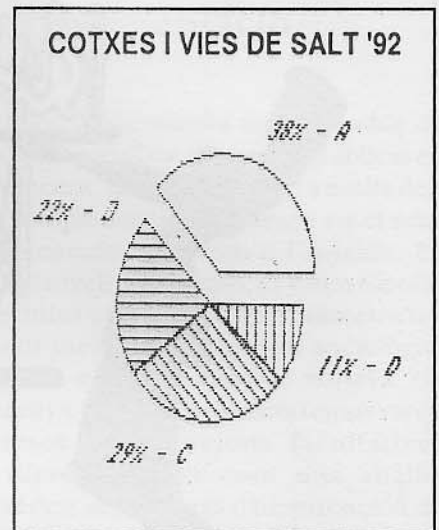
El carrer Llarg és molt antic. La carretera és del segle passat. L'avinguda dels Països Catalans, antiga via del tren Olot-Girona, i el camí del Sitjar, camí rural i asfaltat.

Allò que d'un bon principi s'establí com una porció de terreny d'una certa amplària amb la utilitat de poder transitar d'un lloc a l'altre, amb el temps s'establiren els vorals en carretera oberta i les voreres en zones urbanitzades. Les cruïlles no són grans "rotllanes" per facilitar l'accés d'un vehicle d'una via a una altra sense necessitat de parar el trànsit d'una de les dues vies, sinó que són simples encreuaments, cantonades.... etc... que entrebanquen en gran quantitat la circulació i originen cues.

Amb un gran parc de vehicles al poble, més els vehicles de pas cap a la Selva i la Garrotxa, ens trobem amb una gran saturació de cotxes a les nostres carreteres i carrers en hores punta. I així tenim que les hores de més densitat són al matí de 2/4 de 8 a les 8 h. De 2/4 de 9 a les 9 h. Al migdia d'1 a 1'30. A la tarda de 2/4 de 3 a les 3 h. per entrar/sortir. De 7 a 8 (sortir/entrar) i de 7-7'30 (sortir). Això en totes les direccions, amb una densitat de vehicles de:

Noms de les vies	2/4 de 8-8	1-1'30	2/4 de 3-3	7-7'30
	2/4 de 9-9 (sortir)	(entrar)	(sortir/ entrar)	7-8 (sortir/entrar)
Camí del Sitjar	48/50 v/m	38/40	45/46	35
Països Catalans	27/28 v/m	24	25/26	24
Carretera	38/39 v/m	34	30/35	21/23
Carrer Llarg	15/16 v/m	10/12	12/13	8/9

v/m= Vehicles/minut

Aquesta densitat en hores punta és l'ocupació de la via pública al 80/90%. La resta d'hores es tradueix a la meitat.

- zona Esportiva = 30%
- zona Can Masó = 40%

QUÈ EN FEM, DEL COTXE, QUAN NO EL FEM SERVIR

La major part de ciutadans, quan no fan servir el cotxe el deixen al carrer. No estimem gaire el cotxe si el deixem al carrer.

I amb el temps, aquells vells carrers que foren pensats només per transitar-hi, a més a banda i banda de carrer o a un cantó, han estat ocupats constantment per vehicles, i són molts els ciutadans que el deixen allà (garatge estrella), i tenen el seu lloc fix, tant de dia com de nit.

I aquella porció de terreny que s'havia pensat per transitar-hi a peu, ara s'hi passa amb cotxe, i és lloc de garatge permanent. I hem de comprendre que les actuals vies de comunicació no donen per tant.

Els fabricants de cotxes els han fet més petits, però res de res.

S'han de buscar nous sistemes de permanència, i que no siguin al carrer.

La densitat d'aparcament dels carrers de Salt és la següent:

- zona Sant Antoni = 100%
- zona Pau Casals-La Farga = 60%
- zona Barri Vell = 100%
- zona Pl. Catalunya = 100%
- zona Centre = 100%

CONCLUSIÓ

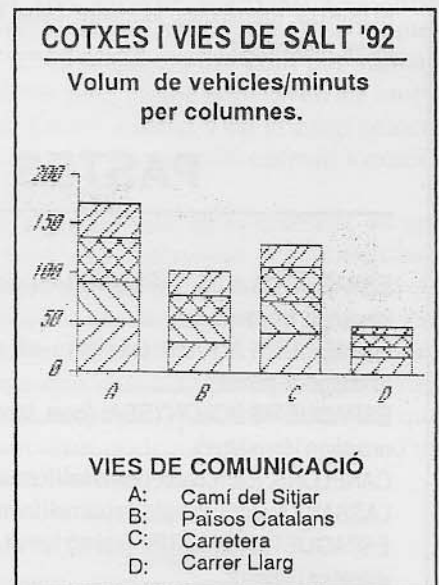
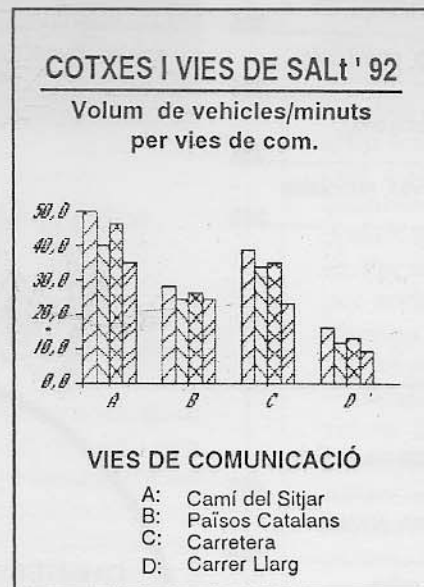
Després d'haver fet aquest estudi, que és una petita introducció de l'automoció en el nostre poble, ens trobem, que a l'any 92, molt a prop del mític s.XXI, amb unes vies de comunicació plenes de gom a gom i completament antiquades per acollir tot el trànsit que genera

L'estimem molt, però en moments donats ens fa nosa.

També hem de ser més cívics, ciutadans, urbans... I adoptar una cultura en què posem l'automoció com una de les coses més importants de la nostra vida, i no tenir-lo només com una eina.

Una bona proposta per això dels aparcaments seria de fer parkings subterranis públics a les places de més densitat del poble, p.e. Pl. Lluís Companys, Pl. Catalunya, etc. A part, seria una bona font d'ingressos per a les Institucions i generaria més riquesa al poble.

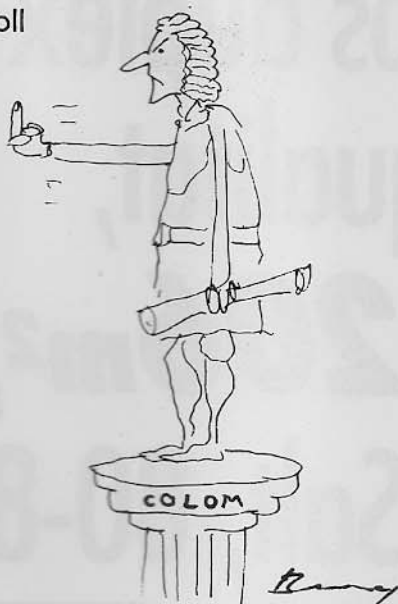
I res més, només, em queda dir-vos que siguem tots més humans.

l'actual societat, de cada dues persones un vehicle. I és necessari buscar noves solucions al problema del trànsit.

Quant a l'aparcament, ens trobem amb el mateix: tenim un cotxe i no sabem on deixar-lo.

L'acudit foll

CAP I POTA

Foto (Jaume Ollé)

La placeta de l'Estació d'Olot

On abans només hi havia matolls, herbes i alguna serp escadussera, avui és una zona ajardinada al bell mig del pg. dels Països Catalans.

No sabem què passarà amb aquella illa verda quan s'urbanitzi definitivament el passeig dels PC. Ben segur que molts de l'antic consistori van dir que no pagava la pena ajardinar la zona, quan l'any 1986, en Sebi Cabezas va tirar endavant la idea d'ajardinar un sector que havia de ser provisional. I ja han passat 6 anys! I no sabem quan s'urbanitzarà el passeig en aquest tram.

La zona (tot i que caldria posar-hi algun banc més) ha complert la seva funció. I és que en aquest país les coses provisionals sempre s'allarguen 3 i 4 vegades més.

Relat d'una experimentació

Un prestigiós comentarista col·laborador de LA VANGUARDIA recull un comentari publicat en una revista francesa, que haurà deixat a molts dels seus lectors completament perplexos en el relat d'una experimentació realitzada a Finlàndia. En aquest país d'alt nivell de consum, es varen escollir sis-cents executius empresarials per sotmetre'ls a un experiment meitat clínic, meitat sociològic. L'edat d'aquells escollits cobais, voltava els quaranta-vuit anys. Durant els primers temps varen seguir diverses prescripcions facultatives d'higiene, dietètica, així com una anàlisi quadrimestral dels seus índexs d'hipertensió i de colesterol, gens de tabac, gens d'alcohol, molt exercici físic, poc sucre i consciència que el seu comportament estava demostrant que el cos humà és una màquina que hom ha de cuidar, evitant els vicis i excessos, eliminant tots els elements que apareguin d'alt risc en el context d'aqueixa terrible paraula: la cardiopatia isquèmica, o dit vulgarment, l'infart de miocardi.

Varen passar els primers cinc anys d'atenta observació i després d'altres deu amb un control menys rigorós, però no per això amb menys atenció.

Enfront d'ells s'havia escollit un grup igual que el primer, d'activitats semblants, amb la finalitat que fessin de testimonis, deixant al seu albir els costums, bons o dolents, amb completa llibertat. No tenien cap més funció que ser referència d'aquells seus col·legues atents a la vida sana i a la observació clínica. Al final va arribar l'hora de fer el balanç! Horror i perplexitat! La mortalitat global fou més elevada en el grup experimental que en el grup testimoni. Seixanta-set a cinquanta-sis. Era tant com dir que aquells rigorosos executius sotmesos a prescripcions higièniques i dietètiques donaven un resultat que no era com per animar-se. Per si això fos poc, també superaven les morts per accident. Tretze a onze. I en el grup selecte s'havien de comptar dos suïcidis enfront a només un del grup testimoni.

Nosaltres, mers profans en la matèria, no ens volem convertir en detractors d'una regulada alimentació i no podem negar la nostra sorpresa davant tal resultat. La nostra pobra imaginació només arriba a entreveure-hi dues probables causes. O una rara casualitat o una dieta massa rigorosa, massa unilateral, poc diversificada, que fóra la causant d'un nodriment incomplet i d'un resultat contraproductent.